అతనంటే అప్పులు తీసుకున్నోళ్ళందరికీ భయం. ఆ వీధిలో చిన్న పిల్లలకి మట్టుకి చాలా యిష్టం.

వడ్డీలకి డబ్బిచ్చే అతన్ని కాబూలోడని అను కుంటారు వెనకనించి. ఎదురుపడ్తే సాయిబుగారూ నవాబుగారూ అంటారు. అసలు పేరు నీక్ బాబూ ఖాన్. ముఖం గులాబీరంగులో సద్దాం హుస్సేన్ ముఖం లాగుంటుంది. చాలా ఎత్తుగా బలంగా వుంటాడు. ఎక్కువగా నలుపూ ముక్కుపొడుం రంగుల పఠాను డ్రస్సు లేస్తాడు. కాళ్ళకి చడావులూ తల మీద టర్బనూ ఆ చివరా ఈ చివరా వెండి తొడుగులున్న అడుగున్నర పొడుగుకర్ర పట్టుకుని భూదేవిని గుద్దుతా నడుస్తాడు.

రైల్వేస్టేషను ఎదురుగా చారుగుడివారి వీధి చివర్లో గోదావరి గట్టునాన్చి రెండువేల గజాల స్థలంలో బ్రిటీషోళ్ళ దగ్గరకొన్న ఆ పెద్ద ఇల్లు బాబూఖాన్ సొంతం. పై అంతస్థులో బాబూఖాన్ కాపురం. ఒకళ్ళూ ఇద్దరూ గాదు ఏడుగురు పిల్లల్తో ఇల్లంతా ఒకటే సందడి. భార్య సలీమా అన్నా, ఆ పిల్లలన్నా ప్రాణం ఖాన్‌కి.

*

పాకిస్తాన్ విభజన జరిగింది.

అక్కడున్న ఖాన్ అత్తమామలూ కూతుర్నీ అల్లుడ్నీ వచ్చెయ్యమని ఒకటే గొడవ చెయ్యడం మొదలెట్టారు.

ఉన్నట్టుండి ఖాళీ చేసేసి వెళ్ళాలంటే కుదరదు. ఇవ్వాల్సిన బాకీల వాళ్ళు వూర్నిండా వున్నారు. అంతే గాకుండా గ్రౌండ్‌ఫ్లోర్‌ని మనీ లెండింగ్ ఫారాలు ప్రింటింగ్ చేసే శంకర్ ప్రింటింగ్ ప్రెస్‌వాళ్ళకి అద్దెకిచ్చేడు వున్న పళాన ఖాళీ చెయ్యమంటే వాళ్ళు చెయ్యరు. అదంతా భార్య సలీమాకి చెప్పి "ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు.

"మీరు చెప్పండి" అంది సలీమా.

"ముందు నువ్వూ పిల్లలూ వెళ్ళండి. బాకీలన్నీ వసూలు చేసుకుని ఇల్లు అమ్మి డబ్బు చేసుకుని వెనకాల నేనొస్తాను" అన్నాడు.

"ఎన్నాళ్ళు పడ్తుంది?" అడిగింది భార్య.

"మూడు నెల్లు పట్టదూ" అన్నాడు ఖాన్.

"సరే అయితే... మూడ్నెల్లోపల వచ్చెయ్యండి" అంది.

"అలాగే" అని వాళ్ళని రైలెక్కించి ఇంటికొచ్చేడో లేదో మొదలైంది బెంగ.

ఇల్లంతా బోసిపోయింది. ఏ మూల తిరుగుతున్నా రైలెక్కి వెళ్ళిపోయిన తన బిడ్డలే గుర్తుకొస్తున్నారు. తన సలీమా గుర్తుకొస్తుంది. రాత్రుళ్ళు నిద్రపట్టడం లేదు. ఆ వీధిలో వుండే పిల్లల్ని పిల్చి తను కాల్చుకున్న రుమాల్‌రోటీలు వాళ్ళకి పెట్టి తన పిల్లల్ని ఆ పిల్లల్లో చూసుకుంటా తన పిల్లల గురించి ఆ పిల్లలకి చెపుతా తక్కిన పన్లు చేసుకుంటున్నాడు.

*

భార్య దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చిందావేళ. పిల్లలు అస్తమానూ తననే అడుగుతున్నారంట. చిన్న కుర్రోడు సలీమ్ బెంగపెట్టుకున్నాడంట. ఇంకా చాలా రాసింది సలీమా. చదివిన ఖాన్‌కి కళ్ళు తెరిచినా మూసినా తన చిన్నారి సలీమే కనిపిస్తున్నాడు. తనవాళ్ళే కనిపిస్తున్నారు. ఎప్పుడు పాకిస్తాన్ వెళ్ళిపోతానా ఎప్పుడు తన మనుషుల మధ్య చేరిపోతానా అనుంది ఖాన్‌కి.

'నువ్వేం ఇదవ్వొద్దు. పిల్లలకి సర్ది చెప్పు. ఇక్కడన్నీ సర్దుబాటు చేసుకుని నీకు చెప్పిన టైమ్‌కి వచ్చేస్తాను' అని ఉత్తరం రాసి పోస్ట్ చేసి తిరిగి వస్తా శంకర్ ప్రింటింగ్ ప్రెస్ ఓనర్ బుద్ధవరపు పద్మనాభంగార్ని కల్సి "ఏం చేసేరు నే చెప్పింది?" అన్నాడు.

ఆ పద్మనాభంగారికి కోపం కాస్తెక్కువ "ఏం చెప్పేవు... ఏం చెయ్యాలి?" అన్నాడు.

"అదేనండీ ఇల్లు ఖాళీ చెయ్యడం గురించి" అన్నాడు ఖాన్.

"నేనూ మా అబ్బాయిలూ ఇల్లు వెతికే పనిమీదే ఉన్నాం" అన్నాడు పద్మనాభంగారు.

"అయితే నాకెప్పుడు చెబుతారు?"

"అది దొరికిన వెంటనే."

ఇక తొందర్లోనే ఈ దేశం విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోవడానికి ఒకోటీ చక్కబెట్టుకోడం సర్దుకోడం మొదలెట్టేడు ఖాన్.

నాలుగురోజుల తర్వాత తన ఇంటిమెట్ల దగ్గర టీ అమ్ముకు బతికే ఆదియ్యా కాంతమ్మా వచ్చి "సలాములండి నవాబుగారూ" అన్నారు.

"ఏంటీ?" అన్నాడు.

"వడిశలేరులో ఉంటున్న మా తమ్ముడు కూతురు పెళ్ళండి. ఆడి కట్నంలో రెండొందలు తక్కువొచ్చింది. ఆ డబ్బు మీరిస్తే మేమిద్దరం లోటు మీద వేలిముద్రలేస్తాం నవాబుగారూ" అన్నాడు ఆదియ్య.

"మీరు పెట్టిన గడువుకి నెలనెలా కట్టేస్తుంటాం. అయినా మేమెక్కడికి పోతాం నవాబుగారూ మీ ఇంటి మెట్ల దగ్గరే గదా మా టీ యాపారం" అంది కాంతమ్మ.

"ఇప్పుడు ఇచ్చినవి వసూలు చేసుకోడం తప్ప కొత్తగా ఎవరికీ అప్పులు ఇవ్వడం లేదు. నేను మా దేశం వెళ్ళిపోతున్నాను... అప్పు ఎక్కడన్నా తీసుకోండి" అనాగి "ఇదిగో మీ తమ్ముడి కూతురు పెళ్ళికి నా చదివింపు" అనేసి పాతికరూపాయిలిచ్చి వాళ్ళని పంపేడు.

తర్వాత నెల్లో ఉత్తరం వచ్చింది 'మీకోసం బెంగెట్టుకున్న ఆఖరి కుర్రోడు సలీమ్‌కి జ్వరమొచ్చింది. హాస్పిటల్లో చేర్చేం. మిమ్మల్నే కలవరిస్తున్నాడు వాడు' అంటా, ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళకి కట్టినట్టు రాసింది సలీమా.

సాంతం చదివి చలించిపోయిన ఖాన్ కిందికి దిగేడు.

వర్కరెవడో పని ఎగ్గొట్టేడా వేళ. కాలితో తొక్కే ట్రెడిలు మిషను రిపేరొచ్చింది. దాంతో అక్కడున్న వాళ్ళందర్నీ తెగ తిడుతున్నాడు పద్మనాభంగారు. సరిగ్గా అదే టైముకి వచ్చిన బాబూఖాన్‌ని చూసి "ఏంటీ?" అన్నాడు.

ఉత్తరంలో ఉన్నదంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పి "మీరు తొందరగా ఖాళీ చేస్తే ఈ ఇల్లు అమ్ముకుని బయల్దేరతాను" అన్నాడు ఖాన్.

అసలే కోపంగా వున్న పద్మనాభం "ఏంటయ్యా... బాకీ వున్నట్టు ఎన్నిసార్లు చెపుతావ్... ఖాళీ చెయ్యి... ఖాళీ చెయ్యి అని చెప్పిందే చెబుతుంటే వినడానికి చిరాగ్గా వుంది" అంటా అరిచేడు.

"మీకెలాగున్నా నా కనవసరం ఖాళీ చెయ్యమన్నాను చెయ్యాల్సిందే" అని బాబూఖాన్ గొంతు పెంచేసరికి భయపడిపోయేడా బుద్ధవరపు పద్మనాభం.

*

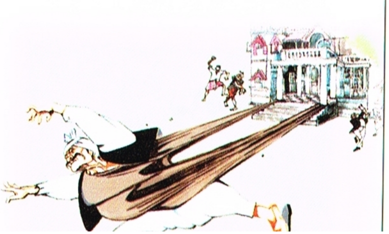

రెండు వారాలు గడిచాయి.

పద్మనాభంగారి దగ్గర్నుంచి ఎలాంటి కబురూ రాలేదుగానీ పాకిస్తాన్ నించి మరో వుత్తరం వచ్చింది. హాస్పిటల్లో జేర్పించిన వాళ్ళ ఆఖరి కుర్రోడు సలీం తననే కలవరిస్తూ చనిపోయాడంట.

చంటికుర్రోళ్ళాగ ఏడ్చేసేడు బాబూఖాన్. అలా ఏడుస్తానే నిద్రపోయిన తనకి రాత్రెప్పుడో మెలుకు వొచ్చింది.

లేచి కోటగుమ్మం దగ్గరున్న సారాకొట్టు దగ్గరకెళ్ళి చిన్న సీసా తెచ్చుకుని ఎప్పుడూ లేంది దాంట్లోది నీళ్ళల్లో కలుపుకుని మొత్తం తాగేసేక ఆమధ్య కరుగ్గా మాటాడిన ప్రెస్ ఓనర్ పద్మనాభం గుర్తుకొచ్చేసరికి లేచి కిందికొచ్చేడు ఖాన్. అప్పుడే తాళాలేస్తున్నాడు పద్మనాభంగారు.

"ఏం చేసేరా విషయం?" అడిగేడు బాబూఖాన్.

"వెతుకుతున్నాం. ఇంత పెద్దిల్లు ఎక్కడా దొరకడం లేదు. బాగా టైము పట్టేలాగుంది. ఈలోగా మమ్మల్నిబ్బంది పెట్టొద్దు."

"అక్కడ నా కొడుకు చచ్చిపోయేడు. నేను వెంటనే వెళ్ళాలి. మీరు ఖాళీచేసి తీరాలి... వారం టైమిస్తున్నాను. ఈలోగా ఖాళీ చెయ్యకపోతే నా నిజస్వరూపమేంటో చూపిస్తాను" అనెళ్ళిపోయేడు పై అంతస్తులోకి.

ఖాన్ పెట్టిన వారంలోపే బుద్ధవరపు పద్మనాభంగారు కుదుర్చుకున్న లాయర్ దగ్గర్నుంచి నోటీసొచ్చింది. శంకర్ ప్రింటింగ్ ప్రెస్‌వాళ్ళు పర్మనెంట్ ఇంజక్షన్ దావా వేశారు నీక్ బాబూఖాన్ మీద.

జెండా పంజారోడ్‌లో అనంతరామయ్యగారని ఒక లాయరున్నాడు. ఆయన దగ్గరకెళ్ళి జరిగిందంతా చెప్పేడు ఖాన్.

చాలా ప్రశ్నలేసిన అనంతరామయ్య నీక్ బాబూఖాన్ తరపున ఆ కేసు వాదించడానికి ఒప్పుకున్నాడు.

"కేసు తేలడానికి ఎన్నాళ్ళు పడ్తుందండీ ప్లీడరుగారూ?" అనంతరామయ్య నడిగేడు ఖాన్.

"రెండేళ్ళు" చెప్పేడు.

"ఎన్నాళ్ళన్నారు?" అర్థంగాని ఖాన్ మళ్ళీ అడిగేడు.

"రెండు... రెండు సంవత్సరాలు తక్కువ పట్టదు" అని అనంతరామయ్య అనేసరికి ముచ్చెమటలు పోశాయి ఖాన్‌కి.

"అవతల మాదేశం వెళ్ళాలండీ" అన్నాడు.

"అయితే కేసు వదులుకుని వెళ్ళాల్సిందే" అన్నాడు అనంతరామయ్య.

"అదిగాదు ప్లీడరుగారూ కేసు కాస్త తొరగా తెమలడానికి దారేం లేదా?"

"నాకు తెల్సి లేదు."

ఆ రోజుంతా ఆలోచించిన ఖాన్ జరిగిందంతా వివరిస్తూ చాలా పెద్ద ఉత్తరం రాశాడు భార్యకి.

'ఏం చేస్తాం మన ఖర్మ, మా తలరాత. కనీసం ఒక్కసారి వచ్చి వెళ్ళండీ... పిల్లలు తెగ అడుగుతున్నారు' అని జవాబు రాసింది భార్య.

దానికి చాలా ఇదయిపోయిన బాబూఖాన్ ఇంకేం ఆలోచించకండా 'వచ్చే నెల అంటే జూన్ మొదటివారం లో వస్తున్నాను' అని జవాబు రాసేశాడు.

కానీ, ఆ జూన్‌లో ఇద్దరు బాకీలు ఎగ్గొట్టి చాగల్నాడు పారిపోబోతుంటే టూ టౌన్ పోలీస్‌స్టేషన్‌లో హెడ్ కానిస్టేబులు ఆదినారాయణ ద్వారా వాళ్ళని పట్టుకుని బాకీలు వసూలు చేసే పనిలో పదిహేనురోజులు దాటింది. ఉత్తరంలో తనవాళ్ళకి వస్తానని రాసిన ఆ జూన్ మొదటివారం వెళ్ళిపోయింది.

ఎప్పటికప్పుడు ఫలానా నెల్లో ఫలానా తేదీన ప్రయాణమవ్వాలనుకుని వాళ్ళకి రాయడం సరిగ్గా అదే టైముకి కొంపలంటుకుపోయే పనేదో తగిలి వెళ్ళలేకపోవడం. అదంతా చూసిన బాబూఖాన్ భార్యబిడ్డలు విసిగిపోయేరు.

"నా కుటుంబీకుల దగ్గర కెళ్ళాలని ఎంత బలంగా అనుకుంటున్నా వెళ్ళలేకపోతున్నాను" అని ప్లీడరు అనంతరామయ్య దగ్గర తెగ బాధపడ్తున్నాడు ఖాన్.

"ఆ మంచిరోజు త్వరలోనే వస్తుంది. వెళ్దుగాని. కానీ, సాయిబూ... అందరితోనూ మీ దేశం వెళ్ళిపోతున్నా నని చెబుతా అప్పులివ్వడం మానేస్తున్నావంట. కేసు తేలడానికి టైము పడ్తుందని చెప్పేను గదా... కాబట్టి నువ్వు వ్యాపారం చేసుకోవచ్చు. ఆలోచించుకో" అన్నాడు అనంతరామయ్య.

ప్లీడరుగారు చెప్పింది సబబుగానే వుందనుకుని ఆ మర్నాటినించీ నమ్మకం కుదిరిన వాళ్ళకి అప్పులిస్తా ఇంకో పక్కనించి వాయిదా పడ్డప్పుడు కోర్టు కెళ్తా కాలం గడుపుతున్నాడు బాబూఖాన్.

కాలం గడుస్తుంది.

వుత్తరాలు రాసుకుంటా వీధిలో మసుల్తున్న చిన్న పిల్లల్ని భూషణం కిళ్ళీ కొట్టు దగ్గరకి తీసుకెళ్ళి అక్కడ వరసగా పేర్చిన గాజుసీసాల్లో ఉన్న శనగపప్పుండలూ, బర్ఫీలూ, పచ్చి శనగపప్పు అద్దిన చిన్ని చేగోడీలూ, చిట్టి కాజాలూ వాళ్ళకి కొనిపెడ్తూ వూళ్ళోకెళ్ళి వ్యాపారం చేసుకుంటూ, ఇంకో పక్కనించి కోర్టు పన్లు చూసుకుంటు న్నాడు. లాయరు అనంతరామయ్య అడిగిన ఫీజులు ఇస్తున్నాడు.

అలా చూస్తుండగానే మూడేళ్ళు కాదు ఏకంగా అయిదేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

నీక్ బాబూఖాన్ కింది కోర్టులో ఓడిపోయేడు.

విలవిల్లాడిపోయిన ఖాన్ ఆ అపజయాన్ని తట్టుకోలేక మట్టిలో పడిపోయి దొర్లిదొర్లి ఏడ్చేడు. ఆ రాత్రి ట్రంకాల్ బుక్ చేసి జరిగిందంతా కుటుంబసభ్యులకి చెప్పాడు.

"ఆ కేసింక అలా వదిలేసి వచ్చిన కాడికి బాకీలు వసూలు చేసుకు వచ్చెయ్యండి. ఇక్కడ రెండో పిల్ల పెద్దదైంది. రావల్సిండి సంబంధం ఖాయం అయ్యిందని ఆమధ్య చెప్పేను గుర్తుంది గదా?" అంది భార్య సలీమా.

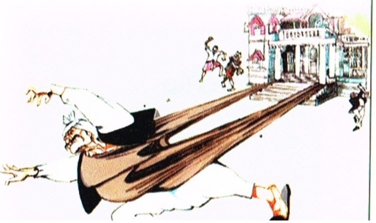

గుర్తుందన్నాడు.

"వచ్చే నెల రెండోవారం నిఖా అంటున్నారు వాళ్ళు. కాబట్టి మీరు బయల్దేరి రండి" అంది భార్య.

"పిల్ల పెళ్ళికి నేను రాకపోతే ఎలాగ?" అన్నాడు ఖాన్.

"పెద్దపిల్ల పెళ్ళప్పుడు కూడా ఇలాగే అన్నారుగానీ బయల్దేరండి" అని పిల్లలందరికీ ఇస్తే వాళ్ళందరితోనూ పరమానందంగా మాటాడ్తున్న నీక్ బాబూఖాన్‌కి తన ఒళ్ళో వాళ్ళంతా పడుకుని మాటాడ్తున్నట్టు సంబరపడి పోయాడు.

పాకిస్తాన్ వెళ్ళడానికి పెట్టీ బెడ్డింగూ సర్దుకుంటున్న ఖాన్ గుమ్మం దగ్గర చప్పుడైతే వెనక్కి తిరిగి చూసేడు.

లోపలికొస్తున్న ప్లీడరు చల్లా అనంతరామయ్యగారు "ఎక్కడికీ ప్రయాణం?" అన్నాడు.

"మా దేశవండీ... మా రెండో అమ్మాయికి నిఖా. ఈ పిల్ల పెళ్ళికన్నా బయల్దేరి రమ్మని మా సలీమా గొడవ చేస్తే బయల్దేరుతున్నాను" అన్నాడు.

"చాలా సంతోషం మళ్ళీ ఎప్పుడు రాక?" అడిగేడు ప్లీడరుగారు.

"మళ్ళీ నేను వెనక్కి రాకపోవచ్చుండి" అన్నాడు బాబూఖాన్.

"అయితే నువ్వు పాకిస్తాన్ అప్పుడే వెళ్ళొద్దు" అన్నాడు అనంతరామయ్యగారు.

"ఎందుకు వెళ్ళొద్దూ?"అన్నాడు ఖాన్.

"మనం పై కోర్టుకి వెళ్ళాలి వెంటనే. ఎట్టి పరిస్దితుల్లోనూ మనం నెగ్గి తీరతాం. ఇది నా ప్రెస్టేజికి సంబంధించిన విషయం. అసలు ఇంత మంచి ఆస్తి వదులుకుని మీదేశం వెళ్ళడానికి నీకు మనసెలాగొప్పింది" అంటా చాలా మాటాడిన అనంతరామయ్య బాబూఖాన్‌కి ఆ ఆస్తిమీద చాలా ఆశ పుట్టించేడు. దాంతో అతని ప్రయాణం ఆగిపోయింది.

ట్రంకాల్ చేస్తే తను లేకుండా తన రెండో పిల్ల పెళ్లి కూడా జరిగిపోతున్నందుకు చాలా ఏడ్చింది భార్య. ఆమెతో పాటు తనూ ఏడ్చాడు. ఇంటి మెట్ల కింద టీ అమ్ముకునే ఆ మొగుడూ పెళ్ళాల్ని పిల్చి ఏడ్చాడు. వీధిలో పిల్లల్ని పిల్చి ఏడ్చాడు. హైదరాబాదు జామ్‌బాగ్ రోడ్‌లో పళ్ళ వ్యాపారం చేసుకునే షఫీ అనే పిసినిగొట్టు కజిన్ బ్రదరుకి ఫోన్ చేసి ఏడ్చాడు.

*

ఇలా చూస్తుండగానే మరో పదేళ్ళు గడిచిపోయినియ్యి.

బాబూఖాన్ అత్తమావలెప్పుడో పోయారు. పిల్లలందరికీ పెళ్ళిళ్ళవ్వడమే గాదు మనవలు కూడా పుట్టేశారు. అయితే ఇప్పుడు ఒక్క భార్య తప్ప, పిల్లలెవరూ తన గురించి పెద్దగా ఇదవ్వడం లేదు. తన దగ్గర్నుంచి ఫోనొస్తే ఏదో పొడిగా మాటాడ్తున్నారు తప్ప, పూర్వం రోజుల్లో ఆత్రం వాళ్ళలో లేదిప్పుడు. వాళ్ళలాగ వుండటానిక్కారణం

తను వాళ్ళకి దగ్గరగా లేకపోవడమే, తన అలవాటు తప్పిపోవడమే అని సర్దుకున్న ఖాన్ వాళ్ళతో మాటాడ్తూనే వున్నాడు.

ఒక పక్క వ్యాపారం చేసుకుంటూనే లాయరుగారింటికీ కోర్టుకీ తిరుగుతున్నాడు.

మరి కొన్నాళ్ళు గడిచాయి.

పోరాటం చేస్తున్న బాబూఖాన్ వయస్సు అరవై అయిదేళ్ళు దాటేసింది.

ఆరోజు కోర్టులో తీర్పు ఇస్తున్నారు.

చాలా కంగారుగా బయల్దేరేడు బాబూఖాన్.

కోర్టువారు శంకర్ ప్రింటింగ్ ప్రెస్ యాజమాని బుద్ధవరపు పద్మనాభంగారికి అనుకూలంగా తీర్పు ఇచ్చారు. పై కోర్టులో కూడా ఓడిపోయాడు నీక్ బాబూఖాన్.

ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న ప్లీడరు అనంతరామయ్యకి పెద్ద నమస్కారం పెట్టేసి బయటికొచ్చేడు.

కాలం చాలా మారిపోయింది.

పఠాను డ్రస్సూ నెత్తిమీద టర్బనూ కాళ్ళకి చడావులూ చేతిలో పొన్నుకర్రా పట్టుకుని నడుస్తున్న ఆ ముసలి కాబూలోడికి రాజమండ్రీ వూళ్ళో లేబరోళ్ళూ రిక్షావాళ్ళూ కూడా భయపడ్డం లేదు గదా, పుచ్చుకున్నది ఎగ్గొట్టడం మొదలెట్టేరు.

"నా ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రంగా ఉంది. ఇక నాకు టైమయ్యింది. హాస్పిటల్లో ఉన్నానిప్పుడు. గుండెకి ఆపరేషన్ పడద్ది, చాలా డబ్బు ఖర్చవుద్దీ అంటున్నారు డాక్టర్లు. అక్కడ ఎంత దొరికితే అంతతోనే ఇక్కడున్నట్టు రండి" అంటూ దీనంగా మాటాడింది ముసలి భార్య సలీమా.

*

చాలా సంపాయించిన హెడ్ కానిస్టేబుల్ ఆదినారాయణ వూళ్ళో చాలా ఆస్తులు కొన్నాడనీ కొంటున్నాడనీ విన్న బాబూఖాన్ ఆ సాయంత్రం అతన్నెళ్ళి కల్సి జరిగిందంతా చెప్పి "ఈ కేసులో న్యాయం నా పక్కనుంది. కావాలంటే మా ప్లీడరుగార్నడుగు. ఆస్తిని మన సొంతం చేసుకోడానికి ఇంకా హైకోర్టూ, సుప్రీంకోర్టూ వున్నాయి" అన్నాడు.

"నాకంతా తెల్సు. నువ్వెందుకొచ్చేవో చెప్పు భయ్యా" అన్నాడు ఆదినారాయణ.

"లిటిగేషన్లో వున్న నా ప్రాపర్టీ ఇవ్వాళ రోజున ఇరవై అయిదులక్షలు పైన పలుకుతుంది. అది నీ కమ్మేసి మాదేశం వెళ్ళిపోవాలనుకుంటున్నాను. ఎంతిస్తావో చెప్పు" అన్నాడు బాబూఖాన్.

"రెండ్రోజుల్లో ఫోన్ చేసి వస్తాను భయ్యా" అని ఖాన్ని పంపించేసిన ఆ ఆదినారాయణ పదిరోజులైనా అజాపజా లేదు.

ఒకరోజు పొద్దుటే అతనింటికెళ్తే చాలా మర్యాదలు చేసి అన్నీ మాడాడ్తున్న ఆదినారాయణ ఈ మేట రెత్తడం లేదు.

చివరికి తనే దించేసరికి "క్షమించు భయ్యా, మా ఆడోళ్ళకి ఇలాంటి లిటిగేషన్‌లో ఉన్న మీ ఇల్లు కొనడం ఇష్టం లేదు. అయినా సరే ఆళ్ళని ఎదిరించిన నేను ఒక ఎమౌంట యితే కొందామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"ఎంత?" అన్నాడు ఖాన్,

"చాలా తక్కువ. అందుకే సిగ్గుపడి నీకు చెప్పడం లేదు" అన్నాడు.

"పర్లేదు చెప్పు భయ్యా" అన్నాడు ఖాన్.

"రెండున్నర లక్షలు కేషిచ్చేస్తాను" అన్నాడు ఆది నారాయణ.

ఆ ఎమౌంటు విని చాలా డీలా పడిపోయిన బాబూ ఖాన్ నీరసంగా లేచి బయటికొస్తున్నాడు. ఆలోచిస్తు న్నాడు. చాలా ఆలోచించిన ఖాన్ అవతల నా కుటుంబం ముఖ్యం, నా మనవరాలి పెళ్ళి ముఖ్యం అనుకుని ఆ తక్కువ డబ్బుకే ఆదినారాయణకి అమ్మేసి వూళ్ళో ఇచ్చిన అప్పుల్నిక వదిలేసి ఆరోజు రాత్రి ట్రైన్‌కే కజిన్ బ్రదర్ షఫీ వుంటున్న హైదరాబాదు బయలుదేరేడు. అక్కడ్నించి పాకిస్తాన్ వెళ్ళాలి అదీ ప్లాను.

బెర్త్ మీద కూర్చున్న ముసలిబాయీ ఖాన్ ఈ వయసులో తను కాల్చుకున్న రుమాల్ రోటీలు, వండు కున్న కుర్మా తిని, ట్రైన్ తాడేపల్లిగూడెం దాటిం తర్వాత బెర్త్ మీద వెల్లకిలా పడుకుని తన సలీమానీ పిల్లల్నీ మనవల్నీ తల్చు కుంటా చూడబోతున్న మనవరాలి పెళ్ళి దృశ్యం అందంగా ఊహించుకుంటా ఆ వూహల్లో తన బేగం తన ప్రియాతీ ప్రియ మైన సలీమాని కల్సుకున్నాడు. తను లేకపోడంతో ఆమె పడ్డ బాధలెన్నో చెప్పింది సలీమా. ఆమె లేకపోడం వల్ల తను పడ్డ

కష్టాలెన్నో చెప్పాడు బాబూఖాన్. ఆ వూహల్లో గతంలో ఎప్పుడూ లేనంత ఆవేశానికి గురయ్యి గుభిల్లు గుభిల్లుమంటా ఏడ్చాడు.

తెల్లవారింది.

ట్రైన్ సికింద్రాబాద్ స్టేషన్లో ఆగింది.

బాబూఖాన్ ముందే తెలీజెయ్యడంవల్ల ఎస్-ఫోర్ ఎక్కడుందా అని ఆ భోగీ వెతుక్కుంటా వచ్చిన పిన తండ్రి కొడుకు షఫీ లోపలికొచ్చి ఖాన్ చెప్పిన బెర్త్ దగ్గర కొచ్చేసరికి దళసరి రగ్గు లోపల చనిపోయి కనిపించాడు బాబూఖాన్.

అవాక్కయిపోయిన షఫీ సామాన్లూ అవీ వెతికితే హెడ్ కానిస్టేబుల్ ఆదినారాయణ ఇచ్చిన రెండున్నర లక్షల డబ్బు కనిపించలేదు. తన అన్న బాబూఖాన్ అబద్ధం చెప్పడు. మరేవయ్యిందా డబ్బు? అనుకున్న షఫీ పాకిస్తాన్ ఫోన్ చేసేడు.

ఫోన్ అందుకున్న ఖాన్ పెద్దల్లుడు ఖాసిం "ముసలావిడ హాస్పిటల్లో ఉంది" అన్నాడు.

జరిగింది మొత్తం చెప్పిన షఫీ "మృతదేహాన్ని అక్కడికి పంపించాలంటే ఖర్చవుద్ది. వెంటనే పంపండి మరి" అన్నాడు.

"ఇక్కడ మా పరిస్థితి అంతంత మాత్రం. ఆ ముసలాయన ఏవన్నా తెస్తాడని మేం చూస్తున్నాం" అన్నాడా అల్లుడు.

"విషయం ఆవిడకి చెప్పండి" అన్నాడు షఫీ.

"ఆమె కండిషన్ ఏమాత్రం బాగోలేదు. డిస్చార్జి అయ్యేక తప్ప ఇప్పుడు చెబితే ముసలావిడ దక్కదు" అన్నాడు ఖాసిం.

విషయం మొత్తం అర్థమైన షఫీ బాబూఖాన్ అంత్యక్రియలు హైదరాబాదులోనే జరిపించేశాడు.

స్వాతి సచిత్రవారపత్రిక